

Bältet hjälper, du ligger ju still!

Publicerat: april 5, 2012 | Författare: rsmhbloggen | Postat i: Anneli Jäderholm, Min berättelse, Tvångsvård |



Det är inte min kropp som är problemet. Den är full av adrenalin, skräck och panik. Rörelseenergin måste få utlopp annars förtar mig den rent fysiska smärtan. Den fysiska smärtan är oerhörd när jag spänns fast med remmar runt händer och fötter. De flesta vet hur kroppen svullnar och ömmar vid stress men få har förmågan att tänka på hur det skulle kännas att spännas fast då. Hela rummet är fullt av rörelse. Personalen vill mig väl, stressar, drar och sliter. De måste skynda sig att ge mig en gräns. Alla vill ta ansvar och gör vad de kan. De vill verkligen hjälpa mig.

Jag ligger och lallar om solen. Det är svårt att tro att jag är närvarande. Men det är jag. Men jag är inte verbal. Jag kan inte prata men jag är en mästare på att läsa av gester, tonfall och kroppsspråk när jag är i kris. Det ingår liksom i mitt försvar. Men ingen tänker på det. Jag ligger i den tunnaste sjukhusskjortan som inte skyler någonting, har jag tur sitter sista knappen kvar då knapphålen är mycket urtvättade. (Hur många skulle våga gå ut med den tunnaste nattskjortan i staden, bland främmande människor?) Jag ligger med benen isär och blottar mitt skrev. Ingen vet vad jag bär på. Att jag slungas tillbaka till de gånger jag fögreps under mina tidiga år.

Det är bråttom och över mig har jag män och kvinnor med ansträngda ansikten, jag ser deras strama drag, deras sammanbitna läppar, deras blodådror som pulserar och deras rödsprängda ögonvitor. Jag tror att jag möter Djävulen. Jag förstår inte då ingen pratar med mig, informerar mig om vad som händer. Jag orkar inte mer.

Jag dras än längre in i min magi, min magiska verklighet. Dit jag tar mig när jag inte längre står ut. Jag blir än en gång Jesus. Jag blir korsfäst. Jag blir förrådd av Judas. Vem Judas är av de som drar och sliter runt mig, vet jag inte. De kommer med en spruta. Jag tror att det är min sista i livet. Jag kämpar för allt jag är värd. Jag skulle kunna slåss för mitt liv. Men jag ligger fastnaglad. Ingen frågar mig vart jag vill ha sprutan. Ingen ger mig det mandatet. Ingen tror heller att jag kan välja eller ser mitt svagt pekande finger att jag vill ha den på höger skinka.

Jag ger upp. Stelnar. Ligger still. Blundar hårt. Jag ser mitt liv passera revy för min inre syn. Jag skall snart dö när giftet från sprutan spridit sig. Det är min verklighet. Lika verklig som verkligheten. Jag är vettskrämd och helt maktlös. Jag ser brutala bilder för min inre syn, gamla övergrepp från det förflutna dyker upp och sargar min själ än mer. Nu skall någon sitta och vaka över mig. Se till att jag klarar mig rent fysiskt, att inte mitt tillstånd är livshotande samt kontrollera min känslomässiga status. Jag är skräckslagen. Jag vet inte vem det är. Någon sitter på en stol med ryggen vänd mot mig, kikar över axeln lite då och då men tittar mest ut genom dörren mot de andra. Tydligen en vikarie då de andra behöver utföra mer viktiga uppgifter.

/Anneli Jäderholm